

Důvody:

Do usnesení odvolacího soudu v řízení odvolacím lze si stěžovati jen v případech, jež v § 519 c. ř. s. jsou uvedeny způsobem vyčerpávajícím. Z těchto případů pro stížnost žalovaných čís. 2 a 3 § 519 c. ř. s. nepřicházejí vůbec v úvahu. Než ani případu, naznačeného pod číslem 1 § 519 c. ř. s. zde není. Dle tohoto zákonného předpisu dopouští se stížnost na usnesení soudu odvolacího, jímž bylo odvolání odmítnuto. Výraz odmítnouti opravný prostředek jest výrazem přesně vyznačeného smyslu a lze použítí ho jen na případy, na něž se hodí. Tímto výrazem, jemuž zákon rovná výraz zavrhnouti, vyznačuje se, že opravný prostředek nemůže dojíti povšimnutí, jsa nepřipustným, opožděným nebo formálně vadným, tedy z důvodů zevních, protivou k výrazu zamítnouti, kde nesetká se opravný prostředek s úspěchem pro svou věcnou neopodstatněnost. V onom směru budiž poukázáno k předpisu § 474 odst. 2 c. ř. s., dle něhož v neveřejném sezení zavrhne se odvolání nepřipustné neb opožděné (§ 471 čís. 2 c. ř. s.) nebo formálně vadné (§ 471 čís. 3 c. ř. s.), dále k předpisu § 507 odst. 1 c. ř. s., dle něhož soudu první stolice náleží, by odmítl dovolání opožděné nebo nepřipustné, a k předpisům §§ 526 odst. 2 a 528 odst. první, dle nichž ihned zavrhne se rekurs nepřipustný neb opožděný a soudu první stolice se ukládá, by odmítl nepřipustné rekursy proti rozhodnutím druhé stolice. Vykládá-li se tudíž výraz odmítnouti, jehož použito v § 519 čís. 1 c. ř. s., v tom smyslu, jaký zákon mu vůbec přikládá, dlužno dospěti k závěru, že v § 519 čís. 1 c. ř. s. míněny jsou pouze případy, o nichž zákon zmiňuje se v § 474 odst. 2 c. ř. s., totiž případy, kde odvolání zavrženo odvolacím soudem jako nepřipustné neb opožděné nebo formálně vadné. Nelze však předpis § 519 čís. 1 c. ř. s. rozšiřovati na případy, kde odvolací soud odvolací důvody, naznačené v § 471 čís. 4 až 6 c. ř. s. uznal věcně za neopodstatněné a proto odvolání v dotyčném směru zamítl. V těchto případech lze po případě usnesení odvolacího soudu odporovati v dovolání z rozsudku odvolacího soudu, pokud toto jest ovšem přípustným, samostatná stížnost do zamítavého rozhodnutí odvolacího soudu, aťsi jím odvolání zcela nebo jen z části bylo vyřízeno, se však nedopouští.

Čís. 236.

Procesní zástupce, plnou moc vypovídající, jest povinen učiniti opatření, by mandantu byl ustanoven opatrovník k vedení rozepře. V návrhu jeho, by ustanoven byl opatrovník k přijetí vypovězení plné moci, jest obsažen též návrh, by ustanoven byl opatrovník k vedení sporu.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, R I 288/19.)

Dosavadní zástupce nezvěstného žalobce, advokát Dr. E., vypověděv mu plnou moc, navrhl, by žalobci byl zřízen opatrovník a tomuto bylo doručeno vypovězení plné moci. První soud (krajský soud v Plzni) vyhověl tomuto návrhu, ustanovil opatrovníkem advokáta Dra K., doručil mu výpověď plné moci dosavadního žalobcova zástupce Dra E. a

poukázal tohoto, by odevzdal opatrovníkovi veškeré spisy, na spor se vztahující. Rekursní soud vyhověl částečně rekursu opatrovníka Dra K. a zrušil usnesení v odpor vzaté potud, pokud Dr. K. byl ustanoven žalobci též za opatrovníka k vedení sporu, nevyhověl mu však, pokud Dr. K. byl ustanoven opatrovníkem ku přijetí výpovědi plnomocenství. **Důvody:** Dr. E. zastupoval žalobce ve sporu na základě plné moci ze dne 5. listopadu 1918, vypověděl mu tuto plnou moc podáním ze dne 3. března 1919 a navrhoval v podání ze dne 12. května 1919, by nezvěstnému žalobci zřízen byl opatrovník a témuž vypovězení plné moci doručeno bylo. Dr. E. navrhl tudíž zřízení opatrovníka pro nezvěstného žalovaného jen k tomu účeli, by témuž výpověď doručena byla. Pokud Dr. K. žalovanému k tomu účeli za opatrovníka ustanoven byl, jest usnesení v odpor vzaté zákonem odůvodněno. Soud první stolice ustanovil však Dra K. žalobci za opatrovníka také k vedení sporu. V tom směru nebyl posud nikým návrh učiněn a není příčiny k zakročení z moci úřední. Bylo proto rekursu v tomto rozsahu vyhověno a usnesení v odpor vzaté zrušeno.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu Dra E. a změnil usnesení rekursního soudu v části, již zrušeno usnesení soudu první stolice tak, že obnovil v této části posléz řečené usnesení.

Důvody:

Podáním ze dne 3. března 1919 sdělil právní zástupce žalobců, že žalobce, nezanechav své adresy, odjel, vypověděl proto žalobci procesní plnou moc a navrhl, by též, jakož i strana žalující (míněna patrně strana žalovaná) o vypovězení plné moci byli vyrozuměni. Dále praví se v návrhu: »V případě, že by toto podání nemohlo býti doručeno, prosím, by k obhájení jeho práv byl zřízen opatrovník.« Oznamuje pak k vyzvání soudu podáním ze dne 12. května 1919, že žalobcův pobyt je neznámým, navrhl žalobcův zástupce, by žalobci byl zřízen opatrovník a témuž výpověď plné moci byla doručena. Obě shora uvedená podání spolu souvisejí a z jich spojitosti vyplývá, že žalobcovu zástupci jednalo se o to a že mínil navrhnouti, by žalobci zřízen byl opatrovník nejen k přijetí výpovědi, nýbrž, a to zejména, i k vedení rozepře. To jest též zcela přirozeno, uváží-li se, že zříditi opatrovníka pouze k přijetí výpovědi plné moci bylo zcela bezúčelným, jednak proto, že toto doručení mohlo se státi dle předpisu § 11 odst. 2 c. ř. s., jednak proto, že by tím žalobcův zájem nebyl nikterak ochráněn. Měla-li výpověď procesní plné moci v poměru k straně žalované dojíti účinnosti (§ 36 odst. 1 c. ř. s.), byl žalobcův posavadní procesní zástupce dle § 36 odst. 2 c. ř. s. povinen, učiniti opatření, by žalobci ustanoven byl opatrovník k vedení rozepře. To také posavadní procesní zástupce žalobcův měl při svých podáních zřejmě na mysli a nelze proto důvodně tvrditi, že zřízení opatrovníka k vedení rozepře stalo se bez návrhu.

Čís. 237.

Usnesení cizozemského soudu, jímž bylo po 28. říjnu 1918 vyhověno námitce nepřislušnosti a žaloba přikázána dle § 261 c. ř. s. soudu tuzemskému, jest pro zdejší soudy bezúčinným.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, R I 289/19.)